



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Diuinæ misericordi[a]e & human[a]e malitiæ magnitudinem simul
intuendam esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

poris habitu, omnes virtutes docentem; incensique amore tam immenso infantis, iam tum, pro Mundo, patientis, toti se proijciunt in mare diuinæ bonitatis. Philæni, aut, vt Athenæus eos appellat, Philotoconistæ, optauerant olim, vt in balænas conuerterentur, dummodo mare in pretiosissimum vinum mutaretur, in quo se se possent continuò volutare. O quantum est mare amor Dei! ô quàm dulcis Oceanus, immensitas diuinæ bonitatis? omnes prorsus in eum se conijcerent, omnes in eo, velut pisces, natatant optarent, si eius agnoscerent suauitatem. Immo omnes in eo submergi, & animam, amore ebriam, ponere cuperent; quemadmodum Georgius Clarentiæ comes, qui (ob suspicionem affectati regni, ab Eduardo IV. huius nominis rege Angliæ, fratre suo, iussus mori, & genus mortis, quod sibi magis placeret, eligere) voluit vino Cretico, seu, vt vulgo vocant, Maluatico, suffocari, coniectusque in vas plenum huius vini, illud sensim sorbendo suauiter submersus est; ita, præ amoris dulcedine, toti in Deo mergerentur omnes, si quàm suauis sit Dominus, gustauissent; neque etiam mille mortes sentirent charitate inebriati.

CAPVT XLII.

Quanta, ex consideratione Dei summè boni, summèq; misericordis, etiam alioqui desperatis, spes veniæ & fiducia addatur?



Vdiui nonnullos, qui nauali prælio interfuerunt, quod Ioannes de Austria, contra Turcas, felicissimè gessit, narrantes, cadauera in mari natantia, internosci potuisse. Siquidem corpora Turcarum prona, at Christianorum supina atque cælum aspicientia dicebant natitauisse. Eadem res quotidie accidit ijs, qui in diuinæ bonitatis mare incidunt; alij enim ibi eriguntur ad spem in Deo ponendam; alij suo opte pondere euertuntur, & ita deprimuntur, vt, ad quam oculos habent, non videant bonitatis profunditatem.

Hanc vtique non vidit Cain, qui dixit: *Maiores est iniquitas mea, quam vt veniam merear*; quasi aliquid maius esse possit. Gen. 3. 13.

Ggg 3

magni-

magnitudine diuinæ bonitatis. Meritò quidem ante oculos ver-
sari debet peccatori scelerum enormitas, sed iuxta etiam ponenda
est misericordiæ Dei magnitudo. *Si quis iam lapsus & nimio sceleris
ponderè oppressus desperare iam capit, ait Hipponensis Præsul, atten-
dat vulneris magnitudinem, sed non desperet medici potestatem: pecca-
tum enim cum desperatione, certa mors est. Nemo dicat, ego, si iam
aliquid mali feci, iam damnatus sum; Deus malis talibus non ignoscit.
Cur non addo peccata peccatis, fruor seculo, in voluptate lasciuia, in cu-
piditate nefaria. Jam perditâ spe reparationis, vel hoc habeam, quod vi-
deo, si non possum habere, quod credo. Deus enim noster sic cautos facit,
quando ceciderunt: sic desperatos esse non vult, qui ceciderunt.*

III.

Quemadmodum neque Iudas sic voluit esse desperatû:
voluit tamen ipse desperare Iudas penitentiâ ductus, sine diuinæ
misericordiæ recordatione. *Habebat lachrymas Petrus pio quas fun-
debat affectu: ait D. Ambrosius, Non habebat proditor fletus, qui-
bus sacrilegium fateretur: ut, dum suo reus iudicio damnatur, & spon-
taneo supplicio expiatur facinus: pietas Domini, qui se ipse nollet vlcif-
ci, & diuinitas probaretur, qui conscientiam mentis inuisibili potestate
interrogaret. Usque adeò magna est Domini pietas, ut vel, in ipso
proditore suo, se se nollet vlcifci; vsque adeò magna vis consci-
entiæ, ut vbi carnifex deest, laqueo se ipsa plectat. Non vult tamen
hoc Deus, qui ait: Nolo mortem impij, sed ut conuertatur impius à
via sua, & uiuat. Itaque de illis non est desperandum, qui adhuc ma-
la sua non solum corrigere volunt, sed etiam defendere non erubescunt.
Sic nec illa ciuitas desperata fuit, de qua dictum est: Adhuc triduo, &
Niniue subuertetur. In ipso tamen triduo idonea fuit conuerti, orare,
plangere, & de pœna imminente misericordiam promereri. Ita Augu-
stinus, qui alio loco addit: Nemo de peccati sui dimissione desperet,
quando & veniam meruerunt, qui Christum occiderunt. Item: Quid
autem conuerso non ignoscitur? Quis homicida desperet? si in spem
redditus est, à quo etiam Christus occisus est? At sunt quædam scele-
ra, & quoddam genus sceleratorum, de quibus plerique despe-
rant? cum & ipsi (scilicet auari, luxuriosi, venefici & magi) ple-
rumque soleant desperare? Esse tales, non nego; desperandum
tamen illis esse, pernego.*

IV.

Circa annum Christi 1017. in Aquitania, ante D. Io. Bapti-
stæ festum, tribus diebus, è cælo, pluuia sanguinis cecidit; qui cum
in lapidem aut carnem incidisset, non poterat elui; si verò supra
lignum

S. Augustin.
lib. 50. ho-
mil. hom. 21.

S. Ambros.
lib. 10. super
Lucam. c. 13.

Ezech. 33.
11.
S. Augustin.
1. 50. homil.
hom. 2.

Traçt. 3. in
Io. & serm.
36.

Baronius
1017.